

HỒI 179

Nghĩa Bạc Vân Thiên

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cố ý đi một vòng lớn, sau khi khẳng định không có ai theo dõi, mới đến chỗ hội họp với Khấu Trọng và Tống Sư Đạo. Đó là một căn nhà ở gần cổng Nam thành Lạc Dương, cũng là sào huyệt bí mật của Thanh Xà Bang.

Lúc hai người nhảy qua tường vào trong đại sảnh, Khấu Trọng và Tống Sư Đạo đang chán nản ngồi ngây ra bên bàn nước.

Cả hai đều không khỏi kinh ngạc.

Khấu Trọng cười khố: "Đừng hiểu lầm, Du di đã được cứu rồi".

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh gã, chau mày hỏi: "Có phải Du di thấy tên tiểu tử nguoi nên đã tức giận bỏ đi rồi không?".

Tống Sư Đạo thở dài: "Nếu nàng có thể tự dùng hai chân mình bỏ đi thì chúng ta đâu cần ngồi đây thở ngắn than dài làm gì?".

Bạt Phong Hàn kinh hãi hỏi: "Âm Quý Phái dám hạ độc thủ với Quân Du hay sao?".

Khấu Trọng buồn bã nói: "Đúng là vô cùng độc ác, nhưng không phải là loại độc thủ mà huynh tưởng tượng đâu. Các người vào phòng trong xem là hiểu ngay".

Hoa dung của Phó Quân Du vẫn như trước, chỉ là lúc này nàng nằm đó như một vị nữ thần đang say ngủ, hai mắt nhắm nghiền, đôi tay đặt lên trước ngực. Kinh người nhất là hô hấp ở mũi và miệng nàng dường như đã đoạn tuyệt, kinh mạch trong nội thể cũng không hề có chân khí dịch chuyển qua lại. Người bình thường mà như vậy thì đã chết lâu rồi, nhưng thân thể nàng vẫn mềm mại ấm nóng, làn da mịn màng, không hề có một chút dấu hiệu gì của sự tử vong.

Tống Sư Đạo thở dài: "Yêu nhân Âm Quý Phái thật lợi hại, không biết chúng đã dùng yêu pháp gì mà khiến nàng cứ như động vật ngủ đông vậy, làm thế nào cũng không tỉnh dậy".

Khấu Trọng lắc đầu chán nản nói: “Ta và nhị công tử đã dùng đủ mọi cách, nhưng vẫn không thể nào làm Du di có một phản ứng dù là nhỏ nhất. Đáng lo nhất là chúng ta không biết di ấy có thể chịu được thể này bao lâu nữa, nói không chừng còn có một kỳ hạn, nếu qua kỳ hạn đó thì Du di sẽ ô hô ai tai... nếu mà vậy thì chúng ta đành phải ngoan ngoãn đem di ấy đưa về miệng cọp thôi”.

Từ Tử Lăng đặt tay lên Thiên Linh huyết của Phó Quân Du, chậm rãi nói: “Sinh cơ trong nội thể của Du di đã tận tuyệt, khiến ta không biết nên bắt đầu từ đâu nữa, bí pháp Ma môn quả thật thần bí khôn lường, lần này xem ra còn khó đối phó hơn cả sự việc Loạn Loạn hôn mê bất tỉnh khi trước”.

Tổng Sư Đạo quả quyết nói: “Nếu trong thiên hạ có người có thể giải cứu Quân Du, vậy thì người đó ắt hẳn phải là Thạch Thanh Tuyền, thuật châm cứu của nàng thiên hạ vô song, biết đâu có phương pháp phá giải yêu thuật của bọn chúng cũng không chừng”.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Thì ra Thạch Thanh Tuyền không chỉ là cao thủ thối tiêu, mà còn là lương y tế thế nữa. Nàng ta ở đâu? Có gần đây không?”.

Tổng Sư Đạo chăm chú nhìn gương mặt Phó Quân Du với vẻ thương yêu sâu sắc, chậm rãi nói: “Nơi cư trú của Thạch Thanh Tuyền vốn là một đại bí mật trên giang hồ, nhưng vì gia phụ và mẫu thân Bích Tú Tâm của nàng ta từng có một đoạn giao tình, nên ta mới biết nàng ta ẩn cư ở một nơi thế ngoại đào viên tên là U Lâm Thanh Cốc ở Tứ Xuyên”.

Từ Tử Lăng nhủ thầm, Bích Tú Tâm chắc hẳn phải là một mỹ nữ đa tình lại quyến rũ cực kỳ, bằng không làm sao có nhiều cao thủ danh gia hiển hách bất phàm, danh chấn một phương chịu phủ phục dưới váy bà ta như vậy chứ. Tổng Sư Đạo tuy nói rất ngắn gọn, nhưng cũng như đã khẳng định phụ thân của y, cao thủ nổi danh đao pháp quán tuyệt hiền hạ, Thiên Dao Tổng Khuyết cũng giống như Âu Dương Hy Di và Vương Thông, đã từng có một đoạn tình ái đau khổ không kết quả với Bích Tú Tâm rồi.

Nghĩ đoạn gãi liền rời tay khỏi Thiên Linh huyết của Phó Quân Du, quay sang hỏi Tổng Sư Đạo: “Y thuật của nàng có phải do mẫu thân chân truyền không?”.

Tổng Sư Đạo nói: “Y thuật của Thạch Thanh Tuyền là học của cha nàng Thạch Chi Hiền, còn tiêu nghệ mới do mẹ nàng truyền cho”.

Khấu Trọng lấy làm bất ngờ buột miệng thốt lên: “Thì ra Bích Tú Tâm đã chính thức gả cho người ta rồi, tại sao vẫn còn nhiều người dư tình bịn rịn với bà ta như vậy? À, ta chỉ muốn nói Âu Dương lão đầu và Vương Thông thôi, không có ý gì khác cả đâu”.

Tổng Sư Đạo không hề để ý nói: “Chuyện này nói ra dài lắm, khi nào có cơ hội chúng ta sẽ nói tiếp! Hiện giờ ta phải lập tức đưa Quân Du đến Tứ Xuyên. Ôi! Khí chất của nàng thật chẳng khác gì Quân Sước cả!”.

Đến lúc này Bạt Phong Hàn mới nhắc tay khỏi uyển mạch của Phó Quân Du, sắc mặt lúc xanh lúc xám, tựa hồ như đang đấu tranh nội tâm rất gay gắt. Ngoại trừ Tổng Sư Đạo vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt thanh tú của Phó Quân Du, cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều đã phát giác vẻ dị thường của y.

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Sao lão Bạt không nói tiếng nào vậy?”.

Bạt Phong Hàn thở dài não nuột, gượng cười: “Bởi vì ta biết nàng đã xảy ra chuyện gì, nên trong lòng mới vô cùng mâu thuẫn”.

Ba người lập tức phấn chấn tinh thần, đồng thời cũng lấy làm nghi hoặc không hiểu ý Bạt Phong Hàn muốn nói gì.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn dừng lại trên người Phó Quân Du, vẻ bình tĩnh đã trở lại trên gương mặt tuấn tú đầy nét phong sương. Chỉ nghe y trầm giọng nói: “Nàng không hề bị Âm Quý Phái giở thủ đoạn gì cả”.

Cả ba người bọn Khấu Trọng đều tròn mắt ngạc nhiên.

Bạt Phong Hàn chậm rãi giải thích: “Đây là một bí pháp tương tự như ma công mà Loan Loan dùng để bế tuyệt kinh mạch hô hấp vậy, nhưng về tâm pháp thì hoàn toàn khác hẳn, là một tuyệt kỹ Phó Dịch Lâm học được của Thiên Trúc cao tăng, tên là Quy Túc Thai Pháp”.

Từ Tử Lăng giật mình hỏi lại: “Huynh có thể khẳng định chứ?”.

Bạt Phong Hàn khẽ gật đầu: “Ít nhất cũng chắc tới chín phần. Bởi vì Quân Du đã từng chính miệng kể với ta về thứ công phu kỳ dị này, nói nó có thể khiến con người ta chìm sâu vào trạng thái ngủ say nhưng không chết, do không cần tiêu hao năng lượng, nên dù không uống một giọt nước nào trong thời gian dài cũng không vấn đề gì hết”.

Tổng Sư Đạo mừng rỡ lộ ra mặt: “Vậy nàng có nói cách hóa giải không?”.

Khấu Trọng lẩm bẩm suy đoán: “Nhất định là Du đi sau khi bị bọn chúng bắt, không muốn chịu nhục, lại càng không muốn bị bức nói ra những bí mật trong lòng, nên mới dùng phương pháp tiêu cực này để đối phó, sư muội của mẹ đúng là không phải tầm thường!”.

Từ Tử Lăng trách móc: “Đừng nói lảng sang chuyện khác nữa, hiện giờ quan trọng nhất là làm sao mới làm Du di tỉnh lại được?”.

Bạt Phong Hàn cười khở: “Khi đó ta cũng hỏi nàng có thể tự mình tỉnh lại hay không, nàng nói trên thế gian này ngoại trừ Thiên Trúc cao tăng ra, chỉ có Phó Dịch Lâm mới biết cách làm nàng tỉnh lại thôi”.

Từ Tử Lăng nghiêng rằng, quả quyết khẳng định: “Đợi ta giúp Khấu Trọng lấy được Dương Công Bảo Khố rồi sẽ đưa Du di về Cao Lệ, để Phó Dịch Lâm đại sư cứu tỉnh. Phong Hàn huynh không cần phiền não vì chuyện này nữa”.

Bạt Phong Hàn lộ ra thần sắc cảm kích, biết rằng Từ Tử Lăng đã hiểu được tâm tư của y.

Từ trước tới nay, thứ mà Bạt Phong Hàn theo đuổi chính là võ đạo, vì muốn lên đỉnh cao nhất của võ đạo, y chấp nhận vứt bỏ tất cả, trở về Đột Quyết khiêu chiến với nhân vật chí cao vô thượng của võ lâm ngoại vực, Võ Tôn Tất Huyền. Nhưng về mặt đạo nghĩa, y không thể không thúc thủ bàng quan, nhìn Phó Quân Du hôn mê mãi như vậy, thế nên trong lòng vô cùng đau khổ và mâu thuẫn.

Bạt Phong Hàn cố nở một nụ cười gượng gạo, chậm rãi nói: “Vấn đề là từ trước tới nay chưa có ai từng thử qua thứ công phu kỳ dị này, nên không ai biết được nàng sẽ chịu đựng được bao lâu, nếu như để lỡ mất hạn kỳ, chỉ e dù là Phó Dịch Lâm có biết hồi thiên chi thuật cũng không thể cứu nàng tỉnh lại”.

Từ Tử Lăng đang định lên tiếng thì Tổng Sư Đạo đã xen vào: “Các người không cần lo lảng nữa, chuyện này để Tổng mỗ lo được rồi. Đêm nay ta sẽ đưa nàng về Cao Lệ, những chuyện khác thì phải xem ý chỉ của lão thiên gia thế nào thôi”.

Ba người cùng lúc giật mình chấn động, đưa mắt nhìn Tổng Sư Đạo. Tổng Sư Đạo vẫn chăm chú ngắm nhìn Phó Quân Du, trên gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ kiên quyết xưa nay chưa từng có.

Cả ba đều lấy làm cảm động.

Nên biết rằng Tổng Sư Đạo là nhân vật quan trọng trong Tổng phật, là người kế thừa của Tổng Khuyết, quyền lực, tài phú, mỹ nữ đối với y đều dễ dàng như trở lòng bàn tay vậy.

Từ đây đến Cao Lệ cách trở thiên sơn vạn thủy, chỉ sợ đi mấy tháng cũng không tới nơi, huống hồ còn phải mang theo một vị mỹ nhân đang say ngủ, trên đường gian khổ thế nào,

thiết tưởng không cần phải nói ra cũng biết. Mà y cũng chỉ lần đầu gặp gỡ Phó Quân Du, nói một cách nghiêm khắc thì hai người căn bản không có quan hệ.

Tổng Sư Đạo mỉm cười: "Nói ra chắc ba người cũng không tin. Từ sau khi biết tin Quân Sước qua đời, ta chưa từng có lúc nào vui vẻ phấn kích, cảm thấy trời đất như tràn đầy sinh cơ lạc thú, cuộc đời hấp dẫn đáng yêu như là lúc này vậy".

Bạt Phong Hàn nhìn y hồi lâu rồi thở dài hỏi: "Tổng nhị công tử vứt bỏ tất cả để tới Cao Lệ như vậy, gia tộc của huynh sẽ nghĩ thế nào?".

Hai mắt Tổng Sư Đạo sáng rực lên rồi lại thở dài u uất: "Thực không dám giấu, ta đã chán ghét cái cuộc sống vô vị nhàm chán lại đầy những quy củ đó từ nhiều năm nay rồi. Hàn gia tuy có danh tiếng hiển hách ở phương Nam, nhưng tranh thiên hạ thủy chung vẫn lấy lưu vực sông Hoàng Hà mà Lạc Dương là trung tâm làm chiến trường, thế lực của nhà ta không với tới đó được". Tiếp đó y lại quay sang nói với Khấu Trọng: "Tổng gia chúng ta tuyệt đối không có dã tâm làm hoàng đế. Chỉ cần Tiểu Trọng có thể khiến gia phụ cảm thấy sau khi thống nhất thiên hạ, Tổng gia chúng ta vẫn giữ được địa vị của mình ở phương Nam, đến lúc đó người sẽ chịu gả tam muội cho ngươi. Có điều ngươi phải hứa là sẽ đối tốt với nó mới được, bằng không Tổng Sư Đạo này là người đầu tiên không tha cho ngươi đó!".

Khấu Trọng đỏ mặt, cúi đầu lý nhí: "Nhị công tử yên tâm! Khấu Trọng này không phải là hạng người tùy tiện".

Bạt Phong Hàn nói: "Công tử cứ an lòng, ta và Tử Lăng sẽ xem chừng hẩn!".

Tổng Sư Đạo dặn dò Khấu Trọng mấy câu, rồi cẩn thận dùng chân quấn Phó Quân Du lại, đặt lên vai: "Bây giờ ta sẽ tìm cách ra khỏi thành trước, rồi kiếm một chiếc xe ngựa cho nàng nằm, sau đó lập tức đi lên phía Bắc, ba người không cần lo lắng cho Quân Du nữa, ta nhất định sẽ kịp thời đưa nàng trở lại Cao Lệ".

Bạt Phong Hàn cúi người vái một vái sát đất, nghiêm giọng nói: "Đây là lần đầu tiên Bạt mỗ thực lòng khâm phục cúi mình trước người khác, Tổng công tử hãy bảo trọng! Để cho an toàn, hãy để chúng ta hộ tống huynh xuất thành!".

Tổng Sư Đạo lắc đầu: "Vạn lần không nên, bốn người chúng ta đi cùng nhau thật quá lộ liễu, chỉ cần Tử Lăng tiễn ta là được rồi. Cứ yên tâm! Tổng gia chúng ta dù sao cũng có chút thế lực, huống hồ lại có Nhậm Ân giúp đỡ nữa. không phải Bạt huynh muốn đi tìm Khúc Ngạo thử kiếm sao? Chúc huynh nhất chiến thành công, dương danh thiên hạ!".

Tiếp đó cười lên ha hả, cùng Tử Lăng ung dung bước đi.

oOo

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng tổng biệt Tổng Sư Đạo rồi quay trở lại khách sảnh ngồi, trầm ngâm không nói tiếng nào, không khí trở nên nặng nề hết sức. Hồi lâu sau, Bạt Phong Hàn mới lắc đầu thở dài: "Chỉ có những kẻ thâm tình như Tổng Sư Đạo mới xứng được nữ tử trong thiên hạ chung tình, ta và ngươi đều không xứng đáng".

Khấu Trọng cũng chán nản thở ra nhẹ nhẹ: "Tổng nhị công tử làm ta cảm thấy mình thật nhỏ bé và hẹp hòi. Ôi! Tâm tình huynh lúc này làm sao khiêu chiến với Khúc Ngạo được đây?".

Bạt Phong Hàn cười khổ: "Vì thế ta mới quay vào đây ngồi buồn với ngươi. Đúng rồi! Trên yêu thuyền đó không gặp phải cao thủ nào à?".

Khấu Trọng lắc đầu: "Tất cả cao thủ đều đã sang chỗ huynh chơi rồi còn đâu, trên thuyền chỉ còn lại mấy tên tiểu tỳ, chúng ta lên thuyền xét phòng mà cũng không phát giác. Ta còn gặp cả Thượng Quan Long nữa, suýt chút thì đã thuận tay liễu kết hắn rồi".

Bạt Phong Hàn trầm ngâm: "Cao thủ Âm Quý Phái thật nhiều không kể xiết, như mục Văn Thái Đình mà chúng ta gặp phải vậy, theo ta thấy thì mục tuyệt đối không kém Biên Bất Phụ đâu. Nếu không thể tận diệt hết lũ yện nhân này... hừ, ta về Đột Quyết thì không nói làm gì nữa, nhưng ngươi thì không thể nào ngủ yên được đâu".

Khấu Trọng nói: "Huynh nói thì dễ lắm. Bây giờ Chúc Ngọc Nghiên và Loan Loan yêu nữ không đến tìm chúng ta gây chuyện là chúng ta đã phải cúng heo tạ trời tạ đất rồi, nào ai dám đi gây với chúng nữa?".

Bạt Phong Hàn nói: "Con người không thể không có chí khí như vậy được, thế gọi là tham sinh hù tử đấy. Hiện giờ chúng ta cần nhất chính là không sợ hãi đối mặt với cường địch, từ trong thực chiến không ngừng tìm kiếm đột phá mới, nếu cứ tránh né lẩn trốn, mãi mãi cũng không thể trở thành cao thủ tuyệt đỉnh được đâu".

Khấu Trọng kinh hãi thốt lên: "Không phải huynh định đề nghị bây giờ chúng ta nghênh nghênh ngang ngang ra phố đi dạo, làm mục tiêu cho người ta đến gây chuyện đấy chứ?".

Bạt Phong Hàn cười ha hả: “Đúng là hiểu ý ta. Coi như làm vì Quân Du cũng được. Chỉ có như vậy, mới có thể dẫn dụ được đám yêu nhân Âm Quý Phái đối phó chúng ta, thế thì Tổng nhị công tử sẽ có thể an toàn đưa mỹ nhân rời khỏi Lạc Dương”.

Khấu Trọng ngây người ra giây lát, rồi lập tức hiểu ra ý của Bạt Phong Hàn.

Âm Quý Phái xưa nay luôn lấy tác phong hữu thù tất báo mà hoành hành giang hồ, vì vậy bao nhiêu môn phái có thực lực đều không dám gây sự với bọn họ. Vậy mà hiện giờ bốn người bọn họ đã công nhiên vượt râu hùm, cứu Phó Quân Du từ trong tay Âm Quý Phái, nếu chuyện này mà truyền ra giang hồ, thanh danh của đại phái phiệt trong Ma môn này sẽ bị đá kích nghiêm trọng vô cùng. Có thể tưởng tượng được khi Chúc Ngọc Nghiên nhận được tin tức bọn họ đã cứu Phó Quân Du mang đi, bà ta sẽ tức giận thế nào. Chắc hẳn nữ ma đầu này sẽ bất chấp tất cả mà đặt việc giết chết bọn gã lên làm nhiệm vụ hàng đầu của Âm Quý Phái.

Trong tình hình đó, Tổng Sư Đạo có thể an toàn đưa Phó Quân Du đi hay không vẫn là điều chưa biết. Bạt Phong Hàn chính là muốn bất chấp an nguy của bản thân, cầm chân chủ lực Âm Quý Phái lại trong thành, hòng giúp Tổng Sư Đạo có thể dễ dàng đào tẩu.

Khấu Trọng dứt vút dậy, vỗ lên Tĩnh Trung Nguyệt đeo sau lưng: “Chuyện không thể chậm trễ nữa! Chúng ta đi thôi! Nhưng phải thông tri cho bọn họ một tiếng đã!”.

oOo

Tổng Sư Đạo và Từ Tử Lăng ẩn thân trên một con thuyền đậu bên dưới Thiên Tân Kiều, chờ đợi tin tức của Nhậm Ân.

Trên giường, nữ kiếm khách Cao Lệ Phó Quân Du vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tổng Sư Đạo mỉm cười: “Mấy năm nay đây là lần đầu tiên ta nghĩ đến một người phụ nữ khác ngoài mẹ của ngươi, cảm giác đó giống như là một người tràn đầy sinh lực tìm được công việc và mục tiêu của cuộc đời vậy, thật vô cùng thoải mái”.

Từ Tử Lăng gật đầu tỏ ra hiểu ý, nhưng cũng không biết nên nói gì với y nữa.

Tổng Sư Đạo lại hỏi những chuyện liên quan đến Phó Quân Sước, nghe Từ Tử Lăng say sưa kể lại quá trình gặp gỡ và quen biết với Phó Quân Sước, cảm thấy vô cùng thú vị. Vừa nghe y vừa không ngừng đặt câu hỏi, làm Từ Tử Lăng bị bức phải nhớ lại rất nhiều tình tiết

tướng chừng như đã chôn sâu vào dĩ vãng. Tổng Sư Đạo càng nghe càng hưng phấn, còn Từ Tử Lăng càng nói lại càng thương tâm.

Lúc này Nhậm Ân đã quay trở lại, báo cáo với Tổng Sư Đạo: “Hiện giờ tình hình ngoài kia rất căng thẳng, thi thoảng lại có những nữ nhân lạ xuất hiện trong thị tập và bên bờ sông, chỉ thoát nhìn đã biết là yêu nữ Âm Quý Phái”.

Tổng Sư Đạo hỏi: “Còn vấn đề ra khỏi thành thì thế nào?”.

Nhậm Ân lộ vẻ khó xử: “Đây không phải là vấn đề, vấn đề là làm thế nào mới có thể ra khỏi thành mà thần bất tri, quỷ bất giác, tốt nhất là đợi ngày mai khi mở cửa sông, chúng ta theo thuyền đánh cá rời thành, như vậy có thể bảo đảm vạn vô nhất thất”.

Tổng Sư Đạo lắc đầu phản đối: “Cứu người như cứu hỏa, làm sao có thể lãng phí thời gian như vậy được”.

Nhậm Ân nói: “Tổng gia có thể đợi thêm một lát không, vừa rồi Bạt gia thông tri cho chúng tôi, nói mình và Khấu gia sẽ tìm cách giữ chân chủ lực Âm Quý Phái trong thành, lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội rời khỏi”.

Từ Tử Lăng và Tổng Sư Đạo cùng lúc biến sắc.

oOo

Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng hiện ngang cất bước trên con phố dài, người đi đường lơ thơ thưa thớt. Lúc này đã đầu giờ Hợi, nhưng hoa đăng vẫn khắp chốn, khí thế phồn hoa đặc biệt chỉ riêng Lạc Dương mới có.

Bạt Phong Hàn nói: “Người hẹn Tổng Kim Cương lúc nào vậy?”.

Khấu Trọng đáp: “Giờ tử đêm nay Phục Khiên và Khúc Ngạo sẽ quyết chiến, y nói giờ hội sẽ ở lầu cao nhất của Tây Viện ở Thính Lưu Các trong Mạn Thanh Viện, đến lúc đó đến tìm y là được. Hà! Xem ra muốn đi cũng khó đây!”.

Bạt Phong Hàn vươn vai cho giãn gân giãn cốt, mỉm cười: “Thế sự luôn nằm ngoài ý liệu của con người mà, chưa đến giờ khắc ấy, người cũng không biết xảy ra chuyện gì đâu”.

Khấu Trọng trầm giọng: “Không phải ta sợ, mà là tình thế trước mắt không giống lúc đó ta tưởng tượng nữa. Sư Phi Huyền đang ẩn thân trị thương, Âm Quý Phái không còn bắt

kỳ cổ kỵ gì nữa, nếu lần này chúng chịu bỏ qua cho chúng ta, chắc mặt trời sẽ mọc ở phía Tây đấy!”.

Bạt Phong Hàn biết gã nói thực, nhưng vẫn mỉm cười tiêu sái: “Đây chính là lạc thú của cuộc sống, nếu người biết có thể dễ dàng chiến thắng đối thủ, vậy thì còn gì kích thích nữa. Chỉ có đặt mình vào chỗ chết để cầu sự sống, giành thắng lợi trong tình thế tưởng chừng như không thể mới khiến người ta cảm thấy dư vị còn mãi”.

Khấu Trọng vui vẻ đáp lại: “Đây chính là điểm mà ta và Tiểu Lăng hân thưởng và khâm phục nhất ở lão Bạt huynh, không biết có phải là bọn ta đã quen chạy trốn rồi hay không, mà mỗi lần gặp phải khó khăn, ý nghĩ đầu tiên chính là làm sao để trốn tránh, từ sau khi quen huynh, tư tưởng này mới dần dần thay đổi”. Tiếp đó gã lãng sang chuyện khác: “Huynh nói Loan Loan đẹp hơn hay Sư Phi Huyền đẹp hơn?”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Người vẫn còn nhàn rỗi hỏi chuyện này à?”. Y trầm ngâm một suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Đúng là ta chưa từng gặp mỹ nữ làm mình phải động lòng như họ, nhưng Sư Phi Huyền hiển nhiên là hơn Loan Loan mấy phần tiên khí, nàng giống như một nữ thần ở trên cao không thể với tới vậy, còn Loan Loan thì thế nào cũng không thể có được thứ khí chất đó”.

Khấu Trọng gật đầu: “Đây gọi là anh hùng sở kiến lược đồng!”.

Bạt Phong Hàn lạnh giọng nhắc nhở: “Có điều người ngàn vạn lần không nên động tình với bất kỳ ai trong hai người bọn họ, tâm tình của cả hai nữ tử này đều không đặt vào chuyện nam nữ ái tình đâu, yêu bọn họ sẽ chỉ thất vọng mà thôi”.

Khấu Trọng cười ha hả: “Huynh nghĩ Khấu Trọng này là hạng người gì chứ? Nam nhi sinh ra giữa thời loạn thế, tự nhiên phải lấy Quốc sự dân sinh làm trọng, những chuyện khác có là gì chứ?”.

Bạt Phong Hàn trừng mắt nhìn gã nhắc nhở: “Hãy nhớ người đã hứa với nhị công tử chuyện gì, đừng để y phải quay lại tìm người tính sổ là được”.

Khấu Trọng không khỏi nhớ đến Tố Tố, buồn bã thở dài: “Khấu Trọng này trời sinh đã không thể độc ác với nữ nhân. Hải Sa bang có một nữ nhân gọi là Mỹ Nhân Ngư Du Thu Nhận, nhiều lần muốn hãm hại ta, nhưng ta đều bỏ qua, là đã biết thế nào rồi”.

Bạt Phong Hàn thành khẩn khuyên: “Có một số kẻ bất luận là người đối tốt với chúng thế nào, bọn chúng chẳng những không cảm kích người, mà còn không ngừng tìm cách hãm hại người tàn nhẫn hơn đấy”. Tiếp đó lại chau mày: “Hình như ta đã nghe Đông Minh công

chúa nhắc tới nữ nhân này, từ sau khi Long Vương Hàn Cái Thiên bị người và Tử Lăng đánh trọng thương thì vô lực xử lý bang vụ, nữ nhân này giờ là người chủ xử mọi chuyện của Hải Sa Bang. Nếu người có trở về phương Nam, tốt nhất nên cẩn thận một chút. Nữ nhân mà hận ai thì còn khó đối phó hơn nam nhân gấp bội”.

Khấu Trọng nhớ lại lời Tống Kim Cương, chỉ là không biết trong liên minh đối phó Lý Tử Thông của Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng, Hải Sa Bang có tham dự hay không.

Lúc này hai người đã rẽ vào con phố lớn nhất Lạc Dương thành, chừng ngàn bước nữa là sẽ tới Thiên Tân Kiều bắc ngang qua Lạc Thủy. Người đi đường và xe ngựa bắt đầu nhiều lên. Đa phần hành nhân đều là những nhân vật võ lâm oai phong lẫm lẫm, không ai là không len lén nhìn hai người với vẻ ngưỡng mộ.

Trên phố tử lâu và thanh lâu san sát, tiếng sênh tiếng ca huyền ảo vô cùng, xe ngựa đi lại như nước, ánh đèn sáng rực cả một góc thành.

Khấu Trọng cười cười: “Âm Quý Phái trước giờ đều không chịu lộ diện dưới ánh mặt trời, chúng ta xuất hiện giữa phố thị phồn hoa thế này, bọn chúng còn có thể làm gì nữa?”.

Bạt Phong Hàn dõi mắt nhìn ra phía trước, buột miệng nói: “Ta vẫn chưa thể quên cảnh tượng đêm qua lúc Sư Phi Huyền xuất hiện trên Thiên Tân Kiều, chỉ có tiên nữ hạ phàm mới có thể so sánh được. Không biết đêm nay có kỳ ngộ gì nữa không?”.

Khấu Trọng cười cười: “Ôm cây đợi thỏ hả? Ủa! Mẹ ơi!”.

Hai người cùng lúc nhìn thấy trên Thiên Tân Kiều, mỹ nữ tuyệt thế tư dung của Ma môn Loan Loan đã đứng như một bóng u linh tự bao giờ. Trong dòng người đang đi lại không ngớt, nàng như hoàn toàn cách biệt hẳn với thế giới này, tuy đứng ở chỗ đó, nhưng cơ hồ như ở một không gian hoàn toàn khác.

Người đi đường bị thần thái nhàn định và nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của nàng thu hút, đều len lén ngẩng lên nhìn trộm. Đôi chân trần không nhiễm chút bụi trần của nàng càng làm người ta phải kinh nghi hơn.

Ánh mắt âm u, hai hàng mày liễu nhíu lại nhìn chằm chằm vào hai người.

Bạt Phong Hàn tách khỏi Khấu Trọng một chút, ngửa mặt cười dài: “Tất cả kẻ nào không liên quan dứt hết khỏi đây cho ta, Bạt Phong Hàn phải quyết tử một trận với yêu nữ Âm Quý Phái!”.

Thanh âm hùng tráng vang động khắp cả hai bên bờ sông.

Bạt Phong Hàn quay sang nói với Khấu Trọng: “Người áp trận cho ta!”.

“Chang!”.

Trầm Huyền kiểm rời bao.

Bạt Phong Hàn sải bước lên cầu, tiến dần về phía Loan Loan.

Người đi đường lập tức tản ra bốn phía.

Nhất thời sát khí bốc cao, đại chiến chuẩn bị bắt đầu.

- o O o -